

53. To popoldne se nam je obetalo težko delo. Može so morali v čolne, da bi potegnili ladjo skozi Beli preliv v pripraven zaliv. Z enim hudom godrnjali in Anderson, ki je zapovedoval, jih ni miril, temveč je godrnjal še glasneje kot ostali. Nazadnje se je grdo pridružil: »Saj to ne bo večno trpelo!« John Silver je stal ves čas pri krmarju in določal smer vožnje. Poznal je preliv kot svoj žep, zasidrali smo se v sidrišču in v nos je udaril vonj po gnjiočem listju.

54. Grdo vedenje mornarjev med vožnjo me je zelo vznemirilo; toda ko smo se vrnili na ladjo, postali kar nevarno uporni. Bilo je jasno, da visi nad nami upor. Le Dolgi John jih je miril in bil zelo vljuden in ustrežljiv. To pa je bil tudi najbolj nevaren znak. V kabini smo se posvetovali. Kapitan je predlagal, naj dovolimo mornarjem, da grejo na kopno: »Če pojdejo vsi, tedaj bo ladja v naših rokah. Če jih bo peljal Silver je nekaj, se bodo vrnili krotki kot jagnjeta.« Vsi zanesljivi smo dobili pištole.

55. Nato je kapitan odšel na krov in sporočil moštvo, da lahko obišče za vse popoldne otok. Ti bedaki so res mislili, da leže na otoku čeli kupi zakladov, zakaj kot bi mignil, jih je minila slaba volja. Kapitan je bil dovolj pameten. Izginil je v kabino in prepustil Silverju, naj ukrene vse potrebno za izlet. In res, Silver je imel moštvo v pesteh. Naposled je bilo vse pripravljeno za odhod. Šest mož je moralo ostati na krovu, ostalih štirinajst, med njimi tudi Silver, se je pričelo vkrcavati.

56. Tedaj mi je šinil v glavo eden izmed norih domislekov, ki nam je rešil življenje. Kot bi trenil, sem zdrknul po vrvi in se potuhnil v enem izmed čolnov. In že smo odrinili. Opazil me je samo prvi veslač in iz sosednjega čolna tudi Silver, ki je gledal kot ris. Mornarji so veslali proti obali, kot da bi šlo za slavo. Naš čoln je bil prvi, ker smo imeli boljše veslače. Prvi smo dosegli obalo in že sem pograbil vejo, se zavihtel iz čolna in planil v najbližjo gostavo. Za mano je klical Silver.

V sredini Brestanice, kakih 70 metrov visoko nad trgom, sta že do nedavnega štrleli dve veliki skali. Na prvi je postavljen srnjak iz debele pločevine z napisom: »Varuh trga, postavljen leta 1930.« Druga pa kakor da bi se naveličala svoje sosedice, se je pričela počasi odmikati. Centimeter za centimetrom se je potuhnjeno grodzede pomikala proti dolini... tu spodaj pa je glavna cesta Brestanica-Senovno in kup hiš.

Boj s skalo v Brestanici

»Skalo bo treba čimprej odstraniti — so že v stari Jugoslaviji ugotovljale razne komisije. Toda nihče ni bil toliko junaški da bi jo miniral. Človek bi se izpostavil dvojni nevarnosti: kamnita gmeta je bila v neugodnem položaju, znano pa je tudi bilo, da je tam »domovina« izredno debelih in strupenih modrasov. Gorje ti-stemu, ki bi prišel med nje! In vendar je nedavno komisija ugotovila, da je treba skalo kljub vročim dnevm nujno minirati in odstraniti, sicer bi lahko prišlo do katastrofe. Za to delo se je prijavil 66 letni delovodja podjetja »Remont« s Senovega, tovariš Lojze Omerzu. Takole pripoveduje: »Vedel sem, da sem prevzel odgovorno in hkrati nevarno delo. Toda ko sem se spomnil na sina Jožeta, ki je padel leta

1941 kot borec Brežiške čete, in na vse žrtve v vojni ter na nevarnost, ki ponovno grozi ljudem zaradi te skale, sem sklenil, da bom to delo opravil jaz. Sicer pa sem bil v rudniku 30 let strelec. V petek, 5. maja, sem odšel od doma skoraj tešč in nekoliko vznemirjen. Ko sem dospel v Brestanico, je bilo že vse pripravljeno. Vžgalna vrv in 30 kilogramov dinamita me je čakalo. Sončni žarki so tega dne poslednjič ogrevali skalo in vse kar je bilo v njej. Ob 8. uri smo se jaz in delavec Jože Pečnik ter Pavel Omerzu napotili proti našemu sovražniku. Previdno, korak za korakom... Vse je bilo tiho: delavci spodaj, mi in vsa okolica. Cutilj smo utriple srč. Tisti trenutek nas je zdrnil majhen kamenček, ki je priletel od nekeje. Pred nami je

bila skala v jutranjem soncu. Bila je videti mogočna in hkrati pošastna. Toda kljub temu smo se ji približali z voljo in pogumom. Prišel se je boj. Postavili smo lestev, jaz sem se povzpel. Ker je bila lestev pekatka, sem pričel plezati po skali 6, 8, 10, 12 metrov visoko. Roke so se trdno oprijemale razpok, čeravno sem vedel, da bi lahko tudi zgrabile za kačo... Poti nazaj ni bilo več! Moral sem ugotoviti najprimernejše mesto za miniranje. Zvrtal sem luknjo in vanjo položil 7 in pol kilograma dinamita. Previdno sem se oddaljil ter vžagal. Ob 10. uri je sicer zgrmelo, toda skala ni popustila... Polzkušil sem na drugem mestu. Ista količina razstreliva je to pot naredila vsaj nekaj razpok. Tedaj smo vedeli, da bomo zmagali. Tretja eksplozija (7 kg eksploziva) je naredila svoje. Ob 15.14 uri se je mogočna skala stresla. 20 ton se je zavalilo po dolini, naravnost v potok Brestanico. Voda se je razpršila kakih 50 m visoko. Večji del skale pa je ostal. Kot da bi se opirala z zadnjimi močili, se je nekoličkokrat zamajala, potem pa omahnila. 60 tonska kamnita gmeta je obstala ob robu ceste. Veseli smo bili, ko smo videli, da smo po napornem delu vendar le uspeli. Veselje pa ni bilo dolgo. Skale res ni bilo več, na tem mestu pa so bili v klobčič zviti modras, debeli kot roka. Groza nas je obšla. Nismo jih mogli potolči, ker nam je to zaviralo kamenje. Zato sem prižgal kos

60 ton kamenja v enem samem skalnatem kosu bi morda prejel ali slej zgrmelo na cesto in lahko povzročilo usodno nesrečo (Foto: Stane Fabjančič, Brestanica)

Novo vrste traktor
V Italiji so začeli proizvajati traktor s pogonom na vsa štiri kolesa. Namenjen je obdelovanju zemlje v hribovitih področjih. Kolesa traktorja so tudi gibljiva, lahko se spuščajo ali dvigajo do 20 cm kar je zelo praktično po neravnih tleh. Traktor poganja motor, ki ima 17 konjskih moči.

Potrebno in praktično
Z odpiranjem konserv so zmeraj težave. Sedaj so pa v neki tovarni konserv v Talinu (SZ) preizkusili nov stroj za zapiranje konserv. Tako zaprete konzerve bo lahko odprl tudi otrok.

- Ti si prav zares neroda! Ali nisi tega mogel opraviti že doma?

ZDRAVNIŠKA
Profesor medicinske fakultete pravi pred bolniško posteljo svojim študentom: »Veste, res je škoda, da se je zdravje našega bolnika tako naglo izboljšalo in vam sedaj ne morem poteka bolezni razložiti tako, kakor sem mislil, da ga bom lahko...«

POMOTA V GSEBI
Bolnik se prebudi po hudi operaciji pa vpraša človeka, ki stoji pred njim: »Ohi, gospod doktor, ali sem srečno prestal?«
»Oprostite, prijatelj, jaz nisem doktor, ampak svetni Peter.«

GOSTINSKE TEŽAVE
»Kako pa, da ste tako podražili pariške zrezke?«
»Ja, kaj ne veste, da je sedaj večja poštnina!«

OPOZORILO
Na strmi alpski cesti stoji tabla: »Vožnja z avtomobilom prepovedana. Kdor ostane živ — plača globlo!«

PREBRISANEC
V izloženem oknu tovarne mila sedi za reklamo v kadi deklica, do vratu pokrito s peno. Neki moški se ustavi pred izložbo, nekaj časa gleda, nato pa začne peti državno himno.
»Zakaj pa petujete himno?«
»Zakaj? Saj veste, da mora vsakdo vstati, če igrajo ali pojo državno himno!«

V PRECEPU
»Kaj naj naredimo? Naše podjetje je razpisalo natečaj za tajnico in priglasili sta se dve direktorjevi sorodnici...«

SPORTNI ČASI
Po nogometni tekmi se vrnute ves utrujen vrne domov pa pravi: »Srečna si, babica, da te ne zanima šport!«
»Babica prebudi in plane iz naslanjaja: »Kaj, ali smo spet izpuli tekmo?«

RESNA OBLJUBA
»Sime, ki služi vojaški rok v mornarici, tolaži v splitskem parku lepo Mandico: »Ljubica, prissem, da te bom poročil takoj, ko postanem admiral!«

BREZ BESED

— Veste, moj mož tako rad zajtrkuje v postelji...

KAM TO SOBOTO?
Ze veste? Ob 16. uri bo v soboto, 20. maja, otvoritev moderne restavracije

»POD GORJANCI!«
Pridite, ogledite si naš novi lokal sredi turistične Kostanjevice, toplo vas bomo sprejeli in hvaležni vam bomo za pozornost.

TOREJ:
V SOBOTO NA SVIDE-NJE V RESTAVRACIJI
»POD GORJANCI«
V KOSTANJEVICI!

Črnomalska ženska rokometna ekipa je brez dvoma med najboljšimi v Sloveniji. Letos je imela že več srečanj, vendar ni doživela še nobenega poraza. Rokometna ekipa vodi trener Franc Moljk; na sliki (od leve proti desni): Furlanova, Zunlečeva, Čarmanova, trener Moljk, Bižalova, Vajsova, Kvasova in Ivanušičeva. Vratarke: Rajčlova, Sterbenčeva in Lazarjeva. (Foto: Jože Skof, Črnomelj)

Raztegljivo steklo
V Angliji so začeli proizvajati posebno steklo iz plastičnega polietilena. Steklo je zelo raztegljivo, toda po pritisku se takoj vrne v prvotno stanje. Prepušča tudi ultravijolične žarke, kar je zelo važno za cvetličnjake, hleve, kokošnjake in podobno. To steklo se sploh ne more razbiti.

Viri svetovne energije
Od leta 1860 do danes se je proizvodnja energije po svetu povečala za 30-krat. Sedaj ustrezajo porabi 4 milijarde ton premoga letno. Dejanska razporeditev virov energije je takšna: 48 odst. iz premoga, 45 odst. iz zemeljskega plina in 7 odst. iz hidrocentral. Sodijo, da bo do leta 1975 potrošnja tekočih goriv dvakrat večja od današnje in da bo krila 60 odst. svetovnih potreb po energiji.

georgij volodin
31
MODRI ŽAREK
»Prepozno,« se je zlobno posmešnil Gorčakov in že hotel vzeti iz žepa gumasto cevko, ko je blizu sebe opazil Saševo glavo. »Vse je propadlo,« je pomislil Gorčakov. »Ne, še ni!«
Pustil je korenino in zaplaval proti Sašu. »Moram ga utopiti,« si je ponavljal. Že je bil blizu dečka, pripravljen, da ga povleče za nogo. Saša je za seboj začel pljuskanje in vedel, da je to Gorčakov. Moči so ga zapuščale. Na srečo se je domislil potegavščine. Potopil je v namesto, da bi plaval k obali, se je obrnil proti sredini reke, kjer je opazil čoln. Ljudje v čolnu so ga zagledali in potegnili iz vode. Z zadnjimi močili je še rekel: »Držite ga!« in pokazal na Gorčakova, ki je plaval proti obali. »On... on bo pobegnil... Kje je Kolja?«
Na brodu, ki je priplul do sredine Donjeca, so obujali onesvesčenega Koljo. Gorčakov se je pretvarjal, da tone. »Hej, državljani!« mu je zavpil poročnik z broda. »Hej!«
Gorčakov se je obrnil, videl, da pluje proti njemu čoln. Skrčil se je na dnu in si začel natikati gumasto masko in čev. Vtem pa so ga že s kljuko ujeli za obleko in potegnili v čoln.

prostor za pristanek. Vse se je posvetilo le za hip in ugasnilo. Potem so spet opazili luči. Potniki so se stresli od udarca. Letalo je še nekaj časa drselo po kolesih in obstalo. Skupina, z oročjem v rokah, se je začela izkrcavati. Pred njimi so se zasvetile žepne baterije. Tropinin je opazil tuje vojake in si rekel: »Naši torej niso uspeli!«
Stopil je iz letala in se ustavil. Blizu je stal vodja skupine in se z nekom prepiral. »Ukazano mi je, da moram ob prihodu preiskati vso skupino,« je trdil eden od vojakov, ki so jih sprejeli. »Jaz osebno odgovarjam za vse!« je s povišanim glasom odgovoril vodja skupine. »Morda imate s seboj nepredvidene potnike?«
»Nikogar odveč, lahko jih prestejete. Foglejte, prosim — tule so vsi,« je pokazal na svoje ljudi, ki so sedeli po tleh. »Čakajte: Rusa in Nemca ni,« je dodal potiho. »Hej, Kurt!« so zaklicali v mraku. Kurt je stopil k skupini, za njim pa tudi Tropinin. »No, tukaj sta. Zelite še kaj vprašati?« je vodja skupine rekel oficirju. »Nič več, zame je vse jasno! Samo ne vem, ali vi razumete položaj!«
Vodja skupine je sedaj opazil, da so nadli v roke Rusom. Potegnili je revolver, ga usmeril na Tropinina in sprožil. V istem hipu je nekdo skočil pred vodjo skupine, drugi ga je udaril po roki. Nekdo je kričnil in padel. Dva vojaka sta držala vodjo skupine za roke, nekaj ljudi je pa klečalo okrog človeka, ki je padel. Nenadoma je snop močne svetlobe osvetlil vse okrog. Na zemlji je ležal Kurt Wiener in Tropinin ga je pomagal previjati. »Boris Antonovič,« je pošepetal Kurt, »jaz ne bom preživel.«
»Kaj pa govoriš, Kurt? Gre mo naravnost v bolnišnico.«
Kurt je stokajče dvignil roke. »Čakajte, Posedite me... Tako, sedaj je dobro. Hvala vam... Povejte moji ženi, kako je bilo, vse...« To so bile njegove zadnje besede. »On vas je zaščitil s svojim telesom,« je rekel Tropininu ruski komandir. »Kdo je to? Vaš prijatelj?«
Tropinin se je odkril in pošepetal: »Da! Tako se lahko žrtvuje samo prijatelj!«